

Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 05/03/2018 a les 07:00

Raquel Pascual vs Mireia Tejero, un rock d'enfants terribles

Una conversa entre dues rockeres, protagonistes de l'exposició D'ONES al Palau Robert

Raquel Pascual i Mireia Tejero | Juan Miguel Morales

Mireia Tejero ha liderat formacions femenines com **La Orquesta de Tacón**, **Las Gambas** i **Àlius**, i Raquel Pascual ha jugat amb el punk i el hardcore a **Fromheadtotoe** i **Lafebre**. Són expressives i amb la seva energia rockera s'han convertit en *enfants terribles*. Recuperem la conversa entre les dues músiques inclosa a l'*Enderrock 268*, número especial dedicat a l'exposició [D'ONES: \(R\)evolució de les dones en la música](#), que podeu trobar al Palau Robert de Barcelona fins al 23 d'abril de 2018.

Mireia Tejero: Personalment no ens hem conegut fins avui, però jo havia escoltat **Fromheadtotoe**, que era de l'època d'**Àlius**, a final dels anys noranta. Fins i tot vam coincidir en algun festival.

Raquel Pascual: Sí, perquè el 1999 vam treure el primer disc amb el segell Subterfuge i l'any anterior havíem guanyat el concurs Villa de Bilbao, del qual vosaltres va ser finalistes. No vam coincidir a l'escenari, perquè sempre tocàvem en dies diferents.

M.T: Sí, amb el Villa de Bilbao vam aconseguir el segon premi... però també en vam guanyar un altre de rock estatal, el típic premi gràcies al qual pots enregistrar un disc.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=1w0UNNdOELo>

R.P: No totes érem **Dover** o **La Oreja de Van Gogh**, però amb **Fromheadtotoe** vam coincidir a la mateixa escena, amb **Lilith** i poques dones més. En el món del hardcore i del segell BCore no hi havia ni una noia. Només vaig conèixer en Marc i la Laia de **Childhood** (que després formarien **Glissando***), que portaven la banda. Em van demanar si volia cantar i m'hi vaig quedar. Aquell grup tenia de bo que la base era hardcore però no tenia una sonoritat habitual, i va despuntar a l'escena barcelonina del moment. Les disputes artístiques van portar que cadascú seguís el seu camí per descobrir què volia fer. Va ser un bon inici.

M.T: Àl·lus fèiem un rock alternatiu basat en la improvisació lliure, sobretot instrumental. Jo era la *frontwoman* i tocava el saxo. El grup era una barreja entre el jazz de **John Coltrane** i el punk. Com a músic, jo venia de la improvisació lliure com a solista, però no tant de grup. Després de muntar la banda, vam tenir milions de crítiques boníssimes però no ens menjàvem ni un torrat. Tocàvem molt en baretos, guanyàvem concurssets i anàvem fent. Volíem que una discogràfica ens gravés un disc, però totes ens deien que no. Funcionàvem molt perquè ens trucaven els programadors, no hi havia internet i tot era molt *underground*. Van passar cinc anys de tocar sense parar.

R.P: Si ets una dona, defensar el que és teu és complicat… Has de saber ajuntar portar la teva vida i tocar en una banda, a més d'enfrontar-te a les teves pors. I no des del punt de *fashion victim* o de *frontwoman*, sinó de formar part d'una banda, tant si la lideres com si no, tenint en compte la relació entre músics.

Raquel Pascual i Mireia Tejero. Foto: Juan Miguel Morales

M.T: Hi estic d'acord. En el moment que vaig muntar una banda de noies com **La Orquesta de Tacón** va ser perquè era una manera també d'empènyer, perquè no teníem visibilitat. Tenia 19 anys, i havia de trobar sis músiques que hi havia en tot Barcelona. L'ideal seria poder conviure

els dos gèneres, però ajuntar-se només dones és una manera de fer força.

R.P: Crec que només amb el concepte 'fer' ja declares els principis per mostrar quines possibilitats tens com a dona. Jo he tocat a Galícia, Cantàbria, Extremadura... i veia nenes que flipaven. Es fixaven en la roba que portava i tot! Però clar d'aquí que realment hi hagi un punt en què diguin «jo vull tocar»... Per mi el punk i el rock, si existeixen per alguna cosa, és per la necessitat de dir coses. Jo si no tingués un grup de rock, probablement em consumiria.

M.T: Per mi el més important és l'actitud, no només el que es diu, perquè amb la paraula hi ha molta hipocresia. La manera de funcionar, la vida que transmetes fent art o la manera de relacionar-te amb el món. No penso precisament que el rock trenqui amb la hipocresia, perquè hi ha molts prejudicis. Venim d'un masculisme que t'hi cagues. Hi ha grups de heavy o ska que són tots tios i canten unes lletres molt compromeses i reivindicatives. I penso: De veritat que no heu trobat ni una sola tia? Una colla de deu tios fotent bots, què estan reivindicant? Un món de tios? Em sembla que seria molt millor muntar una banda de tios i ties fotent bots! Llavors sí que estaríem reivindicant que som tots iguals.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=Sn3-24MJcJM>

R.P: També hi ha aquestes bandes de *ties* que criden com el dimoni, són super melòdiques i foten uns esgarips que flipes. Es tracta de no quedar-se amb tòpics de 'som les dones melodioses i cantem com els ocellets, o fem ballet clàssic i som moníssimes quan fem un *zapateao*.' Es tracta d'anar més enllà i que d'una vegada per totes formem part de la història de la música. Hi ha hagut megagrups de *ties* boníssimes en tots els aspectes de l'art però justament als llibres d'història o a les llistes dels millors grups i discos de la música no n'hi ha ni una... Però qui escriu la història?

M.T: A mi l'estètica me l'ha suat sempre molt, tot i que sense voler estàs influït per les tendències de l'entorn en què vivim. Jo vestia de rockera perquè em sentia molt identificada amb el món *underground*. I quan **Las Gambas** vam posar-nos perruques va ser una història molt teatral, perquè teníem ganes de donar la volta a tot. Com que no ens podíem tirar per terra a l'escenari, sortíem disfressades amb el rotllo irònic que érem unes *barbies* però en el fons ens cagàvem en sa puta mare.